ЗБУДІННЕ

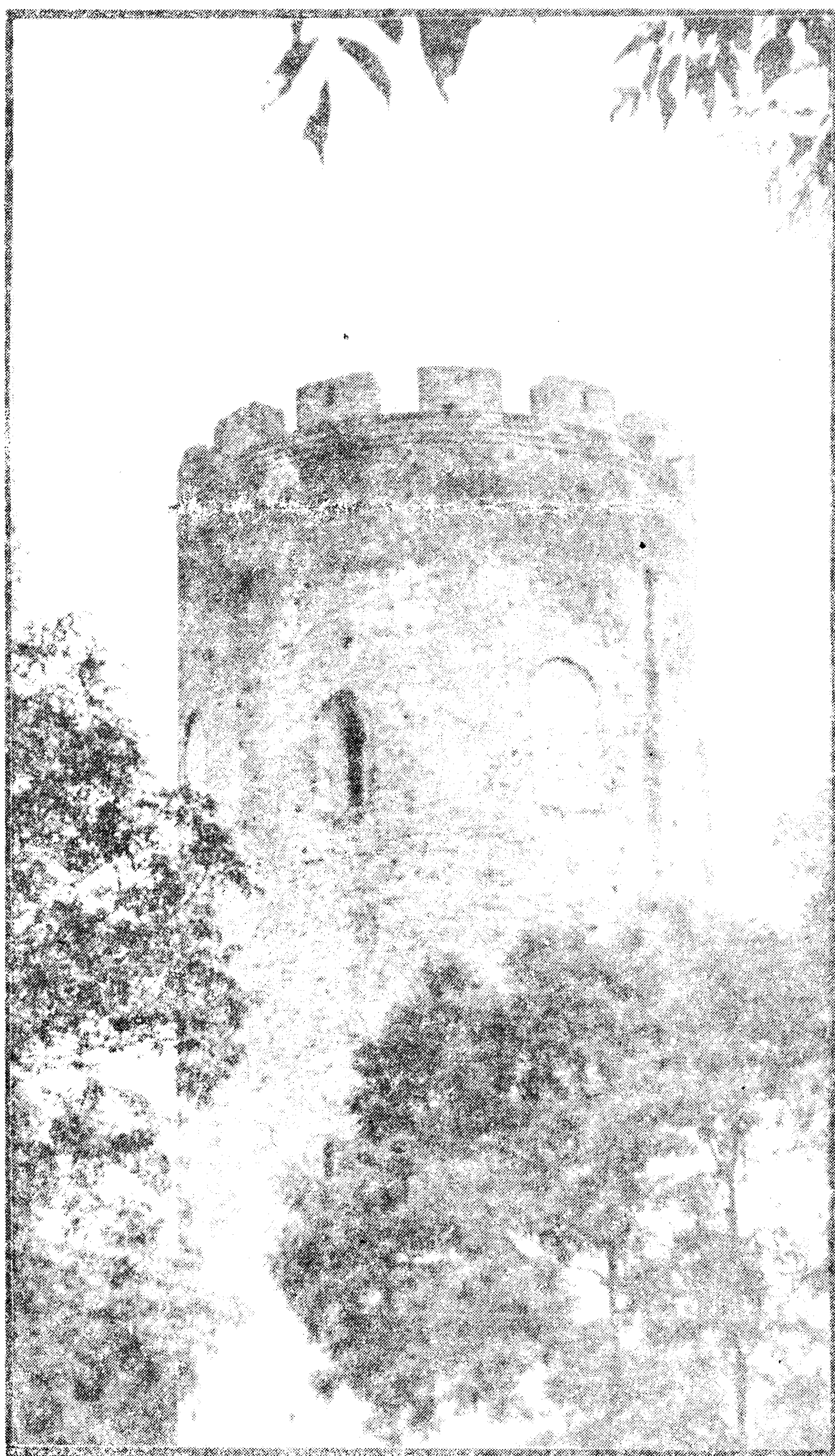
№9(14)

выстивка ГКЗ «Полісьсе»

1990 рик, сынтебыр, 15-30

Кажон з вас, хто хочэ получеты нашу газэту в 1991 роковы, можэ пудпысатыса на јіјі в "Союздруковы"чынапошты."Збудінне" выходытымэ2разывмісяць,пудпыскана рокакоштуе-6руб. Інд.74914.

Камынэць. Біла Віжа...

ГКЗ "Полісьсе" смуткуе з прычыны смэрті гіра Мыхалка ДУБЫНЕЦЬКОГО, людыны вылыкого сэрця и шырокых подывэј, декы опыраннёвы якэјі розросталосо діло јітвјежого одродіння.

НА ПРИЧАСТЯ В КАПУЛІВКУ

(Свято Козацкої Слави і провокації навколо нього очима очевидця)

До цього свята заздалегідь готувалися всі демократичні сили України. Перші ходаки вирушали, як колись на прощу до Києва чи Почаєва ще за місяць до його початку. Пізніше виїжджали на конях, велосипедах, їхали поїздами, автобусами, пливли теплоходами, летіли літаками; і не тільки з різних куточків України, Кубані, Сибіру й Далекого Сходу, а й з неблизької Канади і США, Австралії. Тільки українське зарубіжжя прислало за дніпровські пороги понад 1000 своїх представників. Другого такого свята, як 500-ліття козацької вольниці на віку може й не випасти. І хоч зародився козацький дух в пониззі Дніпра, але готувалася відзначити його ювілей переважно Західна Україна. Так само з дружніми посланнями в Капулівку біля Нікополя, на місце заснування найстарішої на Запоріжжі Чортомлицької Січі, де тепер знаходиться могила легендарного кошового отамана Сірка, прибули гості з Білорусії, Естонії, Латвії, Росії. А чи не найменше про цю дату чули і знали ... в Нікополі, Орджонікідзе, Запоріжжі, де й проходили основні торжества. Хоч і видно було, що й тут до свята готувались, щоправда, хто як міг і як умів.

Запоріжжям ходили міфи про можливе вторгнення з заходу (малась на увазі Західна Україна). Але були й тут елементи уваги до гостей. На думку місцевих властей, справжній комфорт для приїжджих мали створити... червоно-сині прапори, густо розвішані на стовпах над дорогою, починаючи від Кривого Рога, а від Пагорба Пам"яті й до самої могили Івана Сірка-таки стовп - у - стовп. Такої честі стовпи удостоїлися, мабуть, вперше, бо жодними державними актами не передбачається вивішування радянської символіки та ще й в особі Державного Прапора УРСР просто на стовпі та ще й не з нагоди радянського свята.

Перестаралися в гостинності?

Думаю, що ні, бо ці прапори ще будуть використані в місцевому сценарії свята.

Кому важко було заперечити в гостинності, то це працівникам місцевої торгівлі та закладів громадського харчування. Радували око вміло оформлені під старовину торгові ряди між золотих соняхів і бутафорних біленьких хат-мазанок. Були й товари, яких, чого гріха таїти, щодня не знайдеш на прилавках. А дівчата й молодиці в українському вбранні щедро годували усіх охочих смачним кулешем, уміло пропонували купити посуд, вбрання, сувеніри й навіть магнітофони найновіших вітчизняних моделей.

Поважно походжали між того добра молоді козаки в жупанах, папахах, а часом і в самих шароварах та сорочках із голими стриженими під оселедець лобами. Раз - пораз, щоб люди не забували, де знаходяться, нагадувала про себе гучною стрільбою козацька гармата.

Та схоже, не постріли порозганяли першого дня нащадків славного козацького роду - нікопольчан - по своїх домівках. Ще

(Дывыса на 4 бочыны)

МЕСТО НАЗНАЧЕНИЯ НЕИЗВЕСТНО

или Кто съел мясо, предназначенное для наших детей?

Чернобыльская катастрофа не обошла стороной и Брестскую область. Нашим детям, как и тысячам других малышей республики, уже нельзя есть супы и бульоны, приготовленные из костей. Познакомившись с положением вещей в Кобрине, я убедился, что обеденный стол ребятишек в местных детских садах весьма скуден.

Все мы прекрасно понимаем, что дефицитного мясного филе у нас крайне недостаточно. Тем более, что председатель Кобринского горисполкома А.Олехник во время предвыборной кампании убеждал горожан, что поставки мяса городу уменьшены на 69 тонн.

Однако я не принял на веру эту информацию и обратился с запросом к бывшему председателю Госагропрома БССР Ю.Хусаинову. Он авторитетно заверил, что ни о каком уменьшении поставок не может быть и речи. Наоборот, в нынешнем году поставки мясопродуктов Кобрину увеличились на 101 тонну.

Что же из этого перепадает детским садикам? По медицинским показаниям, на 3754 ребенка в день необходимо 375 килограммов мяса, или примерно 60 тонн на 7 месяцев.

Реально же они получили всего 12,5 тонн, да еще 41,5 тонн мяса с костями. Главный санитарный врач БССР В.Филонов сообщил, что "в настоящее время в детские дошкольные учреждения г. Кобрина поставляется мясо крупнокусковое с костью, при этом кости утилизируются в пищевые отходы...Кости в процессе приготовления первых блюд не используются."

Может быть, оно действительно из Минска виднее, утилизируют кости в Кобрине или нет. Но главный санитарный врач Кобринского района С.Милашук, видимо, все-таки не зря забил тревогу. Телеграммы с требованием поставок бескостного мяса в детские дошкольные учреждения пошли в горпищепромторг, в другие организации. Председатель горисполкома А.Олехник ответил, что вот, мол, когда построим собственный мясокомбинат, тогда и будет мясо без костей. Но ведь его же достаточно уже и сегодня, чтобы обеспечить сады и ясли. Неужели для детей пожалеем? Рядовые покупатели, наверное, добровольно откажутся от филе в пользу детей.

Непонятно вообще, зачем в детские учреждения поставляется мясо с костями, когда генеральный директор Брестского производственного объединения мясной и молочной промышленности Б.Капитонов утверждает, что "... на Березовском комбинате имеется возможность увеличения разделки мяса по кулинарному назначению для поставки г. Кобрину в пределах рыночных фондов".

Зачем же тогда обрезать мясо в детских садах и яслях, если это можно сделать в несравненно лучших производственных условиях? Думается, что в сохранении существующего положения заинтересованы и те,кто покупает предназначенное детям филе, и те, кто разделывает мясо на кухнях детских учреждений. Ведь выход филе из ста граммов мяса с костью составляет 70 граммов, и любопытно, взвешивал ли кто- нибудь, сколько костей пошло в утиль на самом деле?

Б.Капитонов, как и я, считает,что вырезки и бескостных полуфабрикатов, которые получил Кобринский горпищеторг во втором квартале, вполне достаточно, чтобы полностью обеспечить детские учреждения Кобрина. Так кому же пошло мясо, которое надо отдать детям? В магазины, конечно. А вот кто купил его лучшую часть в этих магазинах, остается тайной.

Так что выяснить место назначения некоторых мясных поставок явно необходимо нашим правоохранительным органам.

Виктор КУЧИНСКИЙ
народный депутат БССР

р | ай | ко | ми | кс | ы

Борис! Ты не прав...

Даже ясновидящий пророк не сумел бы предсказать такое быстрое разрушение дружески заискивающих отношений между этими людьми. Но факт есть факт: сегодня они антагонисты, не желающие терпеть друг друга даже на расстоянии или хотя бы понять и простить один одного. Люди эти: ветеран Великой Отечественной войны и труда Василий Давыдович Легун и первый секретарь Дрогичинского райкома партии Борис Васильевич Осовцов. Оба члены КПСС. Первый вступил в неё, когда второго и на свете не было. Второй вступил, когда пришла возможность делать карьеру.

Что же произошло между друзьями-приверженцами агрессивной бездуховности, лжи и лицемерия, свойственных коммунистическому режиму? Ведь по прибытии в район Осовцова отношения с Легуном у него основывались по принципу, взятому из известной басни Крылова: "Кукушка хвалит Петуха за то, что хвалит он Кукушку". И правда. Василий Давыдович не упускал случая, чтобы лишний раз на пленуме, собрании или совещании высоко оценить "заслуги" Осовцова и даже его семьи, а Борис Васильевич в благодарность за лесть и подхалимство сдерживал не в меру ретивых пенсионеров Патолятова и Брухан, которые уже давно точили зуб на Легуна из-за нежелания последнего выписать удостоверение партизана ВОВ бывшему второму секретарю райкома партии Брухан.

К конфликтной развязке эти "дружеские" отношения подтолкнули комсомольцы района, выдвинувшие Легуна неожиданно для Осовцова кандидатом в народные депутаты республики. К этому времени Легун создал себе в районе действительно не показной авторитет борьбой за перепрофилирование биохимического завода. /Осовцов же имел "авторитет" голого администратора, не умеющего работать с кадрами бюрократа. Такую, или примерно такую, оценку он получил на последнем съезде Компартии Белоруссии./ Начались уговоры Легуна, чтобы тот снял свою кандидатуру. Они, однако, результатов не дали, и тогда Осовцов со своими людьми после обработки членов райкома комсомола фактически настояли на проведении внеочередного пленума, где, измотав только что избранного первого секретаря райкома комсомола, добились-таки своего: отозвали Легуна из кандидатов в народные депутаты.На этом бы остановиться Осовцову, будь он политик, а не бюрократ с амбициями. Ведь добился своего.

Так нет же, амбиции этого аппаратчика не имеют предела. Чтобы не было повадно другим, он решил морально измотать Легуна. С этой целью пригласил придворного борзописца Ситуху из газеты "Заря", и вот в спешном порядке в областной газете появляется статья "Поражение после выдвижения", где ставятся под сомнение не только честь и достоинство Легуна, но и многие заслуги ветерана и даже сам факт его участия в партизанском движении.

Оскорбленный Легун вот уже полгода обивает пороги партийных, советских и правоохранительных органов, пытаясь найти защиту от лжи и клеветы, возведенной на него. Однако всё безрезультатно. С согласия Осовцова фабрикуется уголовное дело против Легуна. И хотя, чтобы установить истину, было достаточно 2 - 3 дней, изучив имеющиеся у Легуна материалы, прокуратура тянула несколько месяцев.

Затянулось дело и в народном суде Бреста, куда Легун обратился с иском о защите чести и достоинства. И на сегодняшний день этому конфликту, организатором и вдохновителем которого является Осовцов, конца не видно.

Хотя многие, да и сам Легун, предрекают победу добра над злом. А мне кажется, что еще очень и очень рано тешить себя надеждой на это. Во-первых, к затягиванию дела прибегают тогда, когда стремятся поставить всё с ног на голову. И действительно, организатор и вдохновитель инцидента, как свидетельствуют материалы дела, остаётся пока в стороне от конфликта.

Во-вторых, сторонников Осовцова на ключевых постах района и края пока больше, чем сторонников у Легуна. И они, будьте уверены, предпримут все, чтобы обелить своего номенклатурного коллегу.

И все же автору этих строк не хочется, чтобы беззаконие торжествовало победу.

М.Ш-а.

От редакции: мы берём это "дело" под свой контроль и будем сообщать читателям о развитии событий.

Нашэ лыхо - Чорнобиль

Після того, як я побув на обједнаных посэдынах комісіј по наслідках Чырнобылю з міськымы владами Пыньска, пырыдо мною вынyклы дэякы з запытань, окрим тых, на якы була отрымана одоповыдь на самых посэдынах шо-до нашого Пынська ј рыгыёна.

По-пэршэ, зјясувалось, шо міськы влады, а тако-ж міськиј комытіј партиј ныц ныробылы, и, як мні подалося, нымалы наміру робыты шодо ратування людэј од чырнобыльського лыха. Зрозуміло, така позыция влад стосивно людэј ля нас ные новыною. Наопакы, антылюдськосьть - то е јідынэ, на шо воны булы ј покы е здатны. На шось крашчэ мы ј нымоглы сподыватысь. Бо чого можня чыкаты од сыстемы, яка, колы пырыд нэю, скажимо, стојіть альтырнатыва - стратыты трахтора чы Јвана, вона ныодмінно тратыть Ывана: мовлев, таких Ыванув мыльёны.

Громадянська оборона чы Громадянська похорона?

Алы, кажучы, шо партејными ј адмыныстраціјнымы "отцами" міста ныц в такуј сытуациј ныробылось, бутымэ всэ-ж ныправдию. Воно робылось! Ныгаjно, ыныргіjно, алы... оно, коб схаваты од людэј справдышню ынформацию. О,шо-до хавання ынформациј ј дызынформациј -- тут воны мајстри! Як-ныяк бильш за 70 рокив зајмалыся тым ділом. То мо е јідынэ, в чому воны досяглы ныпоривняных зуспыхув. Алы , як кажуть нашы людэ, мутнёю можня всёго світа пројті, а назад ныповырнутысь.

Подаеця, топіру вжэ ј ныма з кого спогнаты за тэ ошукванне людэј, шо довжылося дысетёриччамы, за тэ, шо нашых дытэј 1-го ј 9-го маю погналы пуд ныбачны алы смыртэлны хмари з Чырнобыля 1986 року. Сыстема вміе выводыты спуд одповыдальносьті својіх вірных служак. Ныма вжэ в Пынськовы тодішнёго головы місьтьвыконкома Хромынкового. Ныма ј справдышнёго тодішнёго "хозяина" міста Мальшэвиј. Алы-ж воны ны за горамы ј морямы и, декуваты лысого, жывыј ј здоровы. То за чым справа? Ныжвэ за давносьтю літ? Крим того , е богато другых однокорытныкув Мальшэвиј ј Хромынкового, котры залышаюця на својіх мысьтех и мусять ны но по службы, а ј по совысты нэсты одповыдалносьть за выну пырыд пынчукамы. Я јіх бачу мај-шо шодэнышно, отых людэј, и кажного разу пытаю сэбэ, чы мають воны совысьть, чы спроможны воны хоть дэсь знутри почырвоніты, чы мо воны вжэ згубылы всэ людськэ ј направду сталы за "винтиков", быздушными частынами ныльодськиј сыстэмы? То страшнэ, бо я зрозумів, шо колы сыстэма запотрэбуе од батькив и матырэј прынысьті в охвіра својіх дытэј -- бильшосьть з јіх тэ зробыть, навыть ныразуміючы того, шо робыть.

Побувшы на нарады , я, скажимо , зрозумів, ля чого ыснуе в нас так звана громадянська оборона. До того-ж, я, як добриј дурынь,прыјмав на віру назвыско отэј органызациј ј думав, шо вона хоть и ны дужэ добрэ, алы всэ-ж якось пыклујіця справами громадянськиј обороны. А тут дотумкав, шо всі тыј думкы як-раз од нывміння думаты. Бо, скажимо, вжэ всэ тэ, про шо я довідався шо-до јиј діялносьті на так званых заняттях громадянськиј обороны, повынно було навысьті на думку, шо зваты јиј слід було-б ны громадянськию оборонию, а громадянськию похоронию. От послухајтэ, як выкладач војськовиј справы на чырговому занятьтёвы навчав учытылів ратуваты дытэј и ратуватысь самым од тэрмоядырного нападу /зрозуміло, з боку Гамэрыкы, а ны з боку ридного мынынэрга, шо розташованэ в Москві/: "При пэршому-ж сыгналовы тэрмоядырного нападу - зобраты дытэј свого класу, прывысьті јіх до школы, розташуваты на пэршому повырсі и як-најскориј запнуты гокна коцами або радюшкамы". Довэдяны до опишнёго стану ыдётызьму, вчытыля ј направду думалы, шо коцы ј радюжкы е самиј захыст од ядырного выбуху. И ныяк нымоглы збагнуты, шо то е продумана громадянськию похоронию... тьху-тьху, обороню ахция по самопохороны: нашо шэ збыраты ј зносыты до одного місьтя мыртвякив -- воны мусять самы зобратыся докупы шэ жывымы ј чыкаты но свого конце, ся накрывшы коцами ј радюшкамы. От дэ здобуток соцыялниј псыхологиј, згидно якэј людына мусыть буты готова сама сыбэ закопаты в могылу по пэршому-ж знаковы одповідного відомства!

Отэ всэ прыјшло мні на думку, колы на посэдынах зајшло про тэ, шо наявнымы прыборамы нільга зміраты ровынь радівоцыјного фону в Пынськовы. Жоночына з гідромытслужбы так и сказала:"Тыј прыборы, котрыми мы корыстајімось, показують однэ ј тэ-ж и в Пынськовы, и в Столынови, и в Лунынцёвы". На тэ јиј одповів досвідчаниј чоловік, котрого я прыјнев за нового звэрхныка саныпыдстанциј/ранішого, тоб-то тов.Дудка, вжэ пудвысылы в посады и вин топіру повылювае мыськым одділом похороны... тьху-тьху, охороны здоровја/.

– А чого вытэ хотілы, колы ныгајно після Чырнобылю Громадянська оборона зобрала всэ дозымытрыцькэ знарядьде в Пынськовы ј одослала ёго на рыгулёванне до Барановыч. От після того рыгулёвання воно ј показуе скрізь однэ ј тэ-ж.

А покы ошоломляниј и в одночас вражаниј я думав про тэ, шо шэ ны всі людэ згубылы совысьть, слово взев звэрхнык Громадянськиј похороны... тьху-тьху, на . ёго, холера, обороны пулковнык тов. Пономарэнко. И шо-б вы думалы, миг сказаты отој чоловік? А сказав вин як-раз тэ, на шо ј поставляниј говорыты:

–Не надо паниковать и преувеличивать, товарищи, – сказав вин, и в ёго голосовы я почув твэрдосьть и быззумнівносьть прохвысіјного дымагога /по-нашому:шолоты/, якому платять з нашиј - ж кышэні за тэ, шо вин мае нас за дурнів, якы шэ ныяк ныззрозумілы, шо мусять ныратуватыся, а гэть ныгајно збыратысь в трыдэстыкыломытрову зону за колючого дрота довкола Чырнобылю.

От тут у мынэ ј вынякло запытанне, а заразом и одповыдь на ёго. Як-шо мы хочымо маты громадянську похорону, то вона е вжэ давно, мусыть, з самого зародіння сыстэмы, як-шо – громадянську оборону, то пэршэ, шо слід зробыты, гэто трэ зобраты всіх такых пулковныкув да до јіх подобных цывілных командырив и як-мога хутчиј запроторыты јіх туды, дэ воны хотілы-бы бачыты нас: тоб-то в 30-кыломытрову зону довкола Чырнобылю, знарадывшы јіх заразом ј радюшкамы ля захысту од радівоцыјного взьдіяння.

Вычыслав ПАНКОВЭЦЬ,
т. Пынськ

Из приёмной народного депутата

Малоритские фокусы

Странная, если не сказать преступная, практика свойственна Малоритскому кооперативному техническому училищу Белкоопсоюза: сначала вчерашнему абитуриенту за подписью директора училища сообщается, что он зачислен в состав учащихся, и что ему необходимо 31 августа прибыть на учёбу, имея при себе необходимые документы, общие тетради, спортивный костюм, а также одежду и обувь для работы в колхозе на уборке урожая, а затем... сообщается буквально следующее:"Возвращаем Вам документы, так как Вы не прошли по конкурсу. Приёмная комиссия."

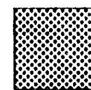
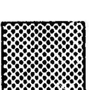
В этом году такие фокусы совершены с абитуриентами М.Т.Милос, В.А. Шаблинской, возможно и с другими. Люди готовились, строили планы, приобретали нужные вещи, а в итоге получили в последний момент от ворот поворот...

Материалы по этому странному делу народным депутатом БССР В. Кучинским переданы в Брестскую областную прокуратуру для расследования.

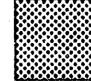
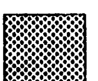
Куток ля вієрша

Мыколај Гырасымык

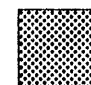
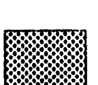
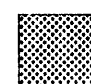
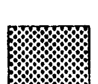
ТАК ПОВЫЛОСЯ

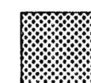
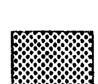
Так пры парто-влады повылося:
Шэ ыз тых 17-х рокыв
За гроши господарство вылося
Мужычком за пановых сынкив.

Так пры парто-влады повылося:
Оддавав мужык любов зымлі
За панив, шоб смачно јім пылося
И жылося јім быз мозолів.

Так пры парто-влады повылося:
Хто быздарниј -тој и "чоловік",
Розвылося трутнюв, розвылося,
Алы в трутня нывылыкиј вік.

НА ПРИЧАСТЯ В КАПУЛІВКУ

(500 літ Козацьтва)

коли питання відзначення всенародного свята ставилося на першій сесії Верховної Ради УРСР, то другий секретар Запорізького обкому Компартії України депутат Причкін, один із тих чотирьох, що голосували на сесії проти суверенітету республіки, заявив, що Запоріжжя такого свята не сприйме. Далі все робилося на місцях для того, щоб його слова не розійшлися з ділом. Молодші за рангом колеги старалися з усіх сил. Партійні функціонери запопадливо застерігали місцевих жителів від "нашестя" з заходу. Рекомендували вивозити на цей час дітей, не з"являтися самим у Капулівці, куди має з"їхатися "бандерівська синьо-жовта орда", а якщо й самим є куди виїхати на вихідні з дому, настирливо радили не випробовувати долю. А ще - добре зачиняти двері й вікна в хатах, а особливо - входи до підвалів, де зберігаються продукти, бо саме місто не в змозі прогодувати сотні тисяч людей - можливі й грабунки.

И люди вірили, щоправда, лише до першого вигуку: "Господи, да они же такие люди, как и мы, а эти (тут замість слова "парторги" вживалося дещо емоційно забарвленіше) столько нам лгали!" Почута була ця фраза пополудні першого дня після першого нашого контакту з нікопольцями, коли ще місто, незважаючи на свято, все ще жило своїми буденними клопотами, бо біля само площі, де 1548 р. Богдана Хмельницького було проголошено гетьманом, через 442 роки в магазинах раптово перед самим початком панахиди з"явилася горілка й цигарки. Витягнулися довгі черги, посипалися звичні лайки, які вдалося заглушити лише пострілом гармати, щоб розпочати службу Божу.

Зразу ж після панахиди відбулося освячення символічної синьо-жовтої булави, яку делегація Волині привезла, щоб освятити на Богдановій площі в день 500-ліття Козаччини й заповісти її першому українському президентові, який, віримо, ще в недалекому майбутньому таки буде вибраний шляхом прямих виборів усім народом, саме так обирали колись і гетьмана, а, значить, и муситеме дбати найперше про народ, а не про задоволення якихось групових інтересів.

Чим здивував нікопольців "запад", то це своєю культурою. Серед приїжджих не було не тільки п"яних, як передрікали парторги, а навіть "нюхавших" - сухий закон було проголошено ще до поїздки на Січ. Люди розмовляли не суржиком, не лускали насіння, охоче вступали в розмову, а багатство національних уборів створювало й особливий колорит, і особливий настрій.

Люди (місцеві) відверто зізнавалися, що вперше бачать так багато вільних людей і щиро в цьому симпатизували своїм гостям, запевняючи, що "якщо запад нам поможе, то й ми зробимо у себе зовсім по-другому".

Нас розпитували, скільки в наших Радах комуністів, дивувалися, що в наших умовах вони змушені "ладити" з демократами й навіть йти на уступки, розпитували й про те, чи можна таки обійтися без участі "керівної і спрямовуючої" на Львівщині, Франківщині, Тернопільщині.

Першої ж ночі хтось познімав червоні прапори з стовпів над шляхом у Капулівку. А зранку про це вже знали не лише в Нікополі, Орджонікідзе, а й в Запоріжжі та віддалених селах, куди виїхали наші колективи художньої самодіяльності. Хто познімав і хто так оперативно повідомив, лишається лише здогадуватися, бо про все інше, що відбувалося того дня на березі Олексіївської затоки, люди в селах не знали. Ні про те, що в лісі над затокою щоранку правиться служба Божа, ні про те, що п"ятеро вінницьких хлопців-відчайдухів у козацькому вбранні протягом 13-ти днів скакали сюди на своїх чистокровних конях, ні про те, що кожен "západенець" привіз на Курган Пам"яті жменю рідної землі і повезе додому грудку запорізької. Лежить на вершині того пагорба й три жмені з Полісся: від мого батьківського порога та з батьківщини моїх дітей. Такої жовтої, як з околиць Троянівки більше не було землі на тому кургані - люди думали, з моря привезена.

Ранок 4 серпня почався з приготувань до основного торжества. А о 9.30 уже лунали козацькі та стрілецькі пісні, дорога як розмаїте маєво цвіла небесно-жовтими прапорами, знаменами козацьких кошів та полків, барвистим цвітом вишиванок. Разпораз збивали куряву над шляхом козаки на гарячих конях - тримали зв"язок між наметом оргкомітету, охороною і пропускником: будь-який інший вид транспорту в цих умовах був непридатний, проїжджа частина шляху була вщерть заповнена людьми. Колони зійшли на обочину лише тоді, коли в салоні одніеі з машин упізнали народного депутата України Михайла Гориня. Згодом виявилось, що на святі присутні й інші народні депутати: перший заступник Голови Верховної Ради Іван Плющ, Дмитро Павличко, Володимир Яворівський, Олександр Гудима, Іван Драч, Микола Поровський, Іван Заєць та ін. Прічкин на свято не приїхав, а його видно дуже чекали, бо ім"я його фігурувало не лише в промовах та на транспорантах, а навіть на запилених боках автобусів. Не знаю, може, хлопчина років десяти, який 5 серпня ходив поміж автобусами в Запоріжжі й списував усі гасла в шкільний зошит, навіть доводиться йому близьким родичем. Добре було б, якби передав зібраний фольклор його адресату, або ж хоч зберіг для нових причкіних.

Багато розумних і сміливих думок прозвучало другого дня на могилі Івана Сірка, куди, здавалося, вже з"їхалося пів-України, але всі вони зводилися до одного: Україна має бути незалежною й не піддаватися на новий обман, ім"я якому - Союзний договір. "Незалежність!" "Незалежність!" - наче грім гримів над Дніпром, що був водночас за клятву й за молитву. Шкода, що не чули його ті 239 депутатів Найвищої Ради республіки, які утворили в ній консервативний партійно-адміністративний блок, щоб легше було відстоювати інтереси Москви. 500-ліття козацької вольниці - це не їх свято, вони ж бо завжди були рабами, хоч і сито нагодованими. В Капулівку вони не приїхали.

На знимках: Лучани серед учасників свята; Козацька гармата;

Свято Козацької слави і провокації навкола нього очима очевидця

(500 літ Козацтва)

Думки багатьох присутніх якнайповніше виразив у своїй промові народний депутат СРСР та УРСР Дмитро Павличко.

- Коли на такому клаптику землі, - сказав він,- збирається так багато українського народу (а в Капулівку з"їхалося більше півмільйона - В.Д.), то ця земля повинна б уломитися під тягарем нашого національного боління, нашої вікової розпуки, нашого національного горя. Але ця земля не дає проломитися під нами, бо в ній лежить великий воїн - Іван Сірко. И він не хоче, щоб ми пішли з цього світу, допоки не виборемо своєї державності, вільної України, своєї національної гідності.

Розповідали місцеві жителі, що ще напередодні Днів Козацької Слави місцева преса застерігала людей від контактів з західняками, але вже наступного дня місцевої преси ніхто не читав, люди просили "демократичних" газет, в яких вони бачили більше правди про те, хто е хто і що змовчує офіційна промосковська преса. А в с. Ленінське місцеві жителі, почувши про свято і про можливий приїзд гостей з Західної України в іхне село й запобігання місцевих "батьків", щоб виставити кордон на околиці села, пригрозили, що після такого сорому переживуть і інший - спалять сільраду.

Третього дня колони автобусів на Запоріжжя люди зустрічали цілими селами з блакитно-жовтими прапорами, на російськомовних дорожніх вказівниках були наклеєні паперові латки з українськими буквами, навіть у містах люди починали пригадувати знайомі українські слова, а згодом усе впевненіше говорити по-українськи.

За три дні свята крім першого дня у Нікополі біля черги за цигарками не чути було ні лайки, ні образливого слова. На те воно й свято!

Проте провокаційні заготовки ще не раз випливали на поверхню. Часом іх виконували люди обдурені. Шкода було дивитися на жінку років 50-ти, яка несамовито кричала на все Запоріжжя: "Так они же все пьяные!", бо якщо й були того дня у місті п"яні, то, може, десь на тротуарах, ми іх не бачили. А люди в колонах були хіба що втомлені, бо навіть людям старшого віку довелося пройти в десятикілометровій колоні на всю ширину вулиці по 15 кілометрів. Та були на тротуарах такі, хто "чесно" відробляв свій хліб.

Прямо перед нашою делегацією рухалась колона дітей з Прикарпаття, яка скандувала дотепні віршики про багатьох "героїв наших днів", а позаду йшов молодий хлопець, може, вчитель чи й просто юнак з цієї делегації, якому батьки доручили вести дітей. Раптом біля самого мосту через Дніпро до нього підскочив з боку пішохідного проходу молодик спортивного вигляду з коротко підстриженими вусами й почав виштовхувати хлопця з колони на обочину, апелюючи до громади, що це переодягнений провокатор. Коли побачив, що ніхто на це не реагує, потяг хлопця на обочину, де стояв найбільший гурт людей з числа місцевих, і вже там почав бити його ногами. Було це вже на мосту. Але колона не кинулась захищати хлопця гуртом, як очевидно, було задумано, щоб спровокувати бійку місцевих з приїжджими, яка могла закінчитися навіть людськими жертвами. Від гурту відійшло лише двоє хлопців ростом під 190 і, взявши справжнього провокатора під руки, "винесли" його на обочину, де вже вихованням зайнялися самі запоріжці.

Зірвати свята не вдалося нікому, як і не вдалося поділити святкуючі сторони на східняків і західняків, бо все більшало в колонах нікопольців і запоріжців. А останньої ночі біля прощальної ватри зібралися, мабуть, вже представники усіх куточків України. Це відчувалося по тому, як швидко автомобілі з різними номерними знаками поступово заповнюють поле, викошене під стоянку автотранспорту. Була неділя і люди мчали легковичками, щоб застати ще хоч трохи свята справжнього, на яке ніхто не зганяв, участь в якому не оплачувалася профкомами й не гарантувала відгулів.

На місці, де відбувалися основні торжества, нащадки козаків постановили збудувати Покровську церкву. Як пам"ять про вільний дух, що витав над цими степами колись, про вдячних нащадків, які пробують відродити його тепер. От чи прийде тільки на прошу до цієї церкви депутат Причкін, чи залишить спокуту своїм дітям і внукам? И чи оберуть не його, ні, а взагалі людину з таким прізвищем хоч колись депутатом до Українського парламенту? Щоб у Запоріжжі - то я не вірю, бо тут навіть перший заступник голови цього ще консервативного своєю основною масою парламенту Іван Плющ мусив закінчити свій виступ словами: "Слава рідній Україні!"

Віктор ДАВИДЮК
м.Луцьк

Пам'ятник на могилі Івана Сірка

Мартыролиг Етвызі

НЫЦ НЫОСТАЛО

од Тројіцькэјі гуныецькэјі божныцы в Столыновы , яка знаходылаcа на зарышнёму ко́мсомольському грудковы /пляцовы/ рајцэнтыра. Змурована свідчынні про јіјі булы выдрукованы з 30-х рокив XIX сторичча по пэршу половину XX ст.

Выдомо, шо в трох алтарех и по стінах божныцы вісылы ризны образы

-- Матыры Божиjі, святых Мыколая, Гыоргия ј гынчых. Пуд будынком був могылниј скліп, в

була в 1804-1813 рр. на грошы тогдішнёго володаре твэрді /города/ Каытана Коржынівського. З пырыходом столынських гуныетэј в 1837 р. до православия божныця в 1842 роковы одыјшла до католыкэј, а в 1846 р. јіјі пырыдалы православным. За полецькым чесом в 1923 р. божныцю знов пырыробылы в косьтёла. В остатню војну з німцэм будынок був мицно пошкодяниј, пузніј ёго розобралы.

Планэј та ынвынтарных опысэј божныцы ныостало. Но дэ-якы якому хавалы јмынытых людэј.

Столынська Тројіцька Божныця цыкавиј прыдставнык культового збудовання гуныецького віровызнання, коштивниј памытнык класыцыськиј і архытыхтуры почетку XIX ст. на Полісьсёвы.

Володымыр Пырвышын, Мынськ

/На фото: так выгледала божныця в 1947 роковы/

Хрыстос був розопнёныј

* * *

Хрыстос був розопнёныј
Клянэмо розпынавшых,
Шкодујімо его,
А ек - жэ тэ, шо кажон
Е вартым свејі Долы-
Ля выныка свого
Прычынию жывэ?!

То мо и Вин таксамо
Скараниј за сыбэ був:
Досвідчаныј в направды,
Тэ відаты Вин мусыв,
За гуха шо нытегнуть
Того, хто ныпоспів?!

Чы мо лычыв: мусово
Комусь од сна будыты,
Хоч рызыка ј вылыка
За тэ побытым буты;
Знав: юхию полыта
Родытымэ ліпш нива?!

Вин, сіялнык направды,
Сыбэ в охвіра давшыј,
За сіянне высокэ
Шанујіця и зарэ,
Хоч світ, ек и колыся,
Гаразд е розпынаты ...

За шо-ж товді вылыкым
Вважејіця Хрыстос Тој,
Од сіяння его раз
Світ крыжув ныполіпшав?
Ны так, ны там Вин сіяв?!
Чы рано шэ на вроды?!.

Мыкола ШЫЛЯГОВЫЧ
1988

ЧОРНОКОСА ЕТВЫЗЬ
БОЧЫНА ЛЫТЫРАТУРЫ

ГАНДРИЙ ДЫНЬКО

КОЛО ГРАНЫЦІ, НА СВОЈIЈ ЗЭМЛІ
(врывок з оповіда)

...Дід Михаль встав ранком, похряхтів, појів, сів на лавочку, став собі думаты: "Шо робыты? Картоплі посаджаны, сінокос ынначався, внукі шэ ныпрыјіхалы... Стиј-но! Внукі-ж покінулы тут такрик удку! А хто ж нылюбыть рыбу ловыты? Эх, скіко ранij ловылы рыбы! Мэтровы сомы в жак попадалыся, тыконо ны мы jiх jiлы. На базар всэ вэзлы. Продасы за копiјкi, купыш хліба. Трудоднi-ж jiсты ныбудэш! А допіро! 50 рублів пеньсиjі в мэнэ, 40 - в Ганны, на хліб-сахар хватае, а, кажуть, шэ добавлять, так шо рыбы појімо! Тыко... ранij на Буг ходылы, ны так строго було з граныцию, а допіро...Ага! Пojду я на Дримовку".

Дід бабы ніц нысказав, як рускі кажуть, руки в бруки, з удкию на ричку.

А ричка цяя, Дримовка, сонна, малэнька, мілка, алэ, шо дывно, ныканалізована и, пэвно-ж, вэльмэ хуроша. В Дримовцы ј ны рыба, а так, коблыки, бо вылыку кловнямы ј "телевізорамы" повыловлювалы. Впадае ричка тая в Буг и тому, там дэ граныця jiјi пэрэтынае, вона пэрэгороджана трома кратамы, оплэтанымы колючим дротом. Дід одразу здумув, шо будэ ловыты коло самиjі "полосы", дротовых радів. Там, думав вин, глубжиј, и місцэ быз мула, чыстэ. Подыјшов дід до ричкі, розкрутыв удку, довго мучався, покіля начэпыв чэрјяка (всэ-ж давно вжэ на ричку ныходыв!) и, ныдовго думаючы, став ловыты. Діду ј ныздогадатыся, шо погранычныки накідалы на дно дроту, шоб, як хто-нэбудь захочэ краты подолаты, ногу собі пробыв. Поплавок пронысло трошкі по тёковы, а после вин нынатурально повольно пиjшов на дно. Дід обэрэжно потягнув удку догоры. Ныподаецяя.

- Шо то за холера! Чы то дрот, чы то палка, чы то нычыста сыла!

Дід почухав потылыцю, подумав. Внуки прыјiдуть, встыднож будэ, шо jiх удку затрыхоныв! Покрутывся дід так и сяк, ныотдае водяныј удкі. Рыхтуеця Мыхаль вжэ лізты в воду, зняв свою душэгрijку, аж раптом чуе:

- А чё ты тут делаешь, дед?

Молодэнькiј салдатик з автаматом стояв ззаду діда, намагаючыся надаты своёму тварови смілыј выгляд.

- То я ж тут рыбу ловлю. От бач, гачок зачэпывся.

- Что, что зацепилось? А ты знаешь, где ты находишься, а?

- А як жэ, гражданін салдат-охвіцэр, відаю , коло полосы я, на своjiј зэмлі.

- А что это ты, старый хрыч, в воду хотел лезть, а? Рыбку хотел руками ловить?

Салдат всмэхнувся своjiј дотэпности и взяв автамат напэрэваги. Допіро вин був пэрэконаныj, шо jого здогадка подтвэржуjiцьця. Вин відав, хто стоjiть пэрэд jiм.

- Ато... як... а вітэ, паночку... А шо, ныможня тут ловыты, заборо... запрэчэно?

Салдатык нахмурывся і оттарабаныв:

- Панов у нас нет! А ну, руки вверх, диверсант поганый, бандэровец недобитый! Будешь знать , как против советской власти идти!

На дідово горэ, на варту сёдня послалы новобранця, хлопчыка бызусого. И забулыся jому сказаты, шо остатнёго нарушытеля на цёму кусковы мэжи бачылы одинаццять років тому, алэ и того калхозныj пастух арыштовав. Як jiхалы на машыни, цёму вартовніковы шпытуны прыдавалыся за шпіjонув, а допіро вин був пэрэконаныj, шо цёго діда-пэрэбішчыка вин здасть камандірови варты, ефрэjтуровы, якиj покуда одсыпаеця после вэсілья, и получыть подяку камандіра заставы, а можэ буты, навить...

Алэ діда нычэкано розjюшылы слова салдата.

- Ты Савецку власть ныпрыплэтаj, Савецка власть в Москві, вона мэні пенсію дае, а в тэбэ, навряты холерниjі, шэ губы білы од молока!

І як пхнэ дід салдата! Тоj в ричку, якось зачэпыв дрот, и поплавок знов всплыв. Молодэнькиj рядовиj з панталыку зовсім збывся. Не, шоб вылазыты з ричкі, а схопыв діда за ногу таj даваj тягнуты донызу. Дід почав брыкатыся ј пудняв лямонт:

- Матэр божая! Ратуjтэ! Гвалт! Люды добры!

Салдат выпустыв ногу, дід за удку таj бігчы з проклятого місьця. Покуда ефрэjтур подбіг и салдат вылыз, діда ј слід простыг.

На біговы дід шэ раз всэ спомныв і лэдь нызомлів: вин жэ на власть руку подняв, шо ж будэ?

Зовсім втомляниj, - дух духа прэ - Михаль прытягнувся до свого подвірjя, а там Ганна з драпачом вжэ чэкала ёго.

-Шо, дурэнь стариj, душэгрijку на удку поминяв и бігаеш на радоцях?

Тыконо тут Міхал зрозумів, шо душэгриjка зосталася лыжаты на бэрэговы, а як jejі забраты - нывядомо. Вин всэ расказав Ганны. Тая, почувшы цёе, спляснула рукамы.

- О господі божэ, тую-ж душэгрijку мы шэ пры Польшчи куплялы,допіро-ж такіх ныма. А шэ-ж за тобою прыjты могуть!

Алэ баба дразу скумэкала, шо дна голова добрэ, а сім - ліпш, и побігла за сусідамы.

На лавочцы под грушкою зобралыся Дмытёр з Любцёю, шэ молодиjі (ёму 58, jiј 56), Васыль Гураль (а чому Гураль - нывядомо) з Гандзёю і вдовыця Жоська, якую прозвалы "Лондон", бо вона часто спосылалася на Бі-Бі-Сі, якое слухала по своёму старэнькому прыёмніковы.

- Да, в тэбэ, браце, діло нывэрыятнэ,- начав Васыль, якиј любыв выказатыся розумнымы фразамы.

- Вліз, як Марко в пэкло, - добавыла Любця.

- А шо, як нам разом туды пуjты, бы то дiфiляду зробыты, - попыталася Жоська.

- Вуны ныпудывляцьця на твою дiфiляду! Збыраj, скажуть, валізки и марш! В яку-нэбудь Сібір и всэ тут, - запэрэчив Дмытёр.

- Нымають правов! - зновычка вступыв в розмову Васыль.

Наврэшты, рада прыjшла до думки, шо jiты за душэгрijкою нытрэба, шо Михалу трэба с тыждэнь посыдіты в стариj клуни, а бульш - мэньш дорогиjі лахи часово забэруть сусіды, шоб ныконфісковалы. Ганна пуплакала и быто згодылася з подсумкамы рады.

... Ввэчор Мыхаль поставыв пэрэд собою маленьку jiконку и, пырыд тым як кластыся спаты, став молытися. Сказавшы "Чы наш" и "Богородіца, дева", вин вжэ промовляв "Вірую во едыного..." Почувшы рып двэры, вин здрыгнув, повырнувся, побачыв Ганну ј пэрэхрыстывся.

- Матэр божая! Шо ты, Ганно, шастаеш по ночах? Зовсім мэнэ пэрэлякала.

- От, пудумала я, пудумала и от шо прыдумала. Трэба jiты за душэгрijкою. Вуна, можэ, шчэ лыжаыть там.

- Оj , не, ныпуjду я, ныхочу, нывговоруj!

- Ты ж розваж. Нашчо jiм сторожу ставыты? Захочуть, и так тэбэ наjдуть!

- Не, не ...

- То ж за твоею дурнэю головою ныма нам всім спокою! А на добрэ діло тэбэ ј обцэнькамы нывытягчы! Грыб трухлявыj! А... баба з возу...

Ганна выскочыла з клуни, грукнувшы двэрыма. Цім вуна розбудыла куры, якiјi стрывожано засокурилы за пэрэгоридкою. А дід, тэж стрывожано продовжыв молытву.

- Вірую, во едыного бога... от баба дурна, казалы ж, шо нытрэба ходыты, не, вуна свою стратэгію мае. Бач ты! - дід покрутыв в повітровы пальцямы -... бога-отца, всідэржытеля, творца...

РЫЦЭПТЫ БАБЫ ВЛАСЫХІ

Од рэдакцыјі:

Баба Власыха зјявылася нэсподявано. Говирка, жвава бабця в хусточцы, сэдячы на стульцёвы тај подсміхуючыся, сказала нам, шо раз діло пујшло н влады далы дозвола "пэчатэты шо-хоч", то н јіј је шо сказаты, було-б кому слухаты. И стала говорыты.

СПРАВЫДЛЫВЫ ПОЛІСКЫ СТРАВЫ

Колысь, дітки, јілы ны так, як зара. То зара, як вжэ сядуть до стола, плыхуюця до роспэртухы, и быз мняса вбед ны вбед. А колысь мнясо и сало було тилько в косовыцю чы в жныво, колы мніго працювали, тај шэ на Руздво , на Пасху - на вэлыкиjі сьвяты. Зарэка однэго нывэсткы часом пунавозять прысмакив - и салаты, и котлеты, и якіјісь "скалопы" и шэ нывадно шо-тыко-но јіш. И всэ пытаюця, чы смачно. Воно-то смачно, алэ сыны мојі ны раз говорылы: "Ніц, мамо, того ныдокажэ, шо борщч и картоплі - смалюхы з твојеjі пічкы." И я скажу: як добрэ пуробышся, набігајішся, то справэдлывы картопылькы прыдадуця за рајську јіжу. А готоваты јіх вэльмэ просто.

КАРТОПЛІ-СМАЛЮХЫ

Картоплі наобыраты, порызати надвое и зварыты наотсыр в солёнij воді. Зліты воду и высыпаты картоплі на пытэльню з смальцём. Пытельню ссунуты на нымицнij огонь и смажыты, покыль ныз'явыця золотыста шкурочка-прыгарка. Посля поворушыты и пудсмажыты з другого боку.

* * *

Вельмэ смачниjі смалюхы в Вас втрымаюця, колы в Вас је піч: вона надае нашым стравам поліского ныпувторного смака. Газова плітка - то ульга для господынёв, алэ на јіј, прыкладом, борщч ныбудэ тым борщчом, шо так вподобалы мојі сыны.

БОРЩЧ

Зварыты в солёнij воді наотсыр мняса, најліпш любывиjі свынiны. Як мнясо помягчие, добавыты нышкодуючы ризаниjі на кавалочкы картоплі, кіслу капусту, лавровиј лист. Поризаты цыбульку, пудсмажыты на смальцовы и дубавыты в борщч - зажарыты. Ссунуты каструлю на малы огонь и доварыты.

* * *

Таки борщч зварыты нызабавытэся.Алэ кіслу капусту для його мусово зробыты самім.

КІСЛА КАПУСТА

Квасыты капусту ліпш в дубовиjі бочцы. За пару тыдні трэба јіjі замочыты, воду мыняты кожниjі тры дні. Посля бочку прошаруваты з содою, прополоскаты холоднию водою; пырыд закладкію капусты - ошпарыты кіпэнём.

Коб капуста вдалася, конэчнэ, трэ шоб под хату, дэ міюцца јіjі квасыты, подјіхав шматнык. А як зара шматныкив ны бугато, хоть шматок и навалом, то можно тылько сказаты: "Ондэ-го прыјіхав шматнык, пујдэмо в його голкы купляты", - и колы всі повэрнуть головы ду вокна, смело братыся за руботу.

Квасыты капусту мусово пуд міру. На шість пудыв капусты повыдно взяты дві пачкы солы, тры кілограмы морквы, пјять кілограмув яблык, кілограм клюквы, двацдцыть-трыццать лавровых листыв, трошкі пэрцю.

Капусту мілко поризаты ножом чы шынкивкию, и шчыльнэнко пхаты в бочку, втрамбовуючы и пырысыпаючы сільно, тэртэю моркаую, лавровым листом, клюквую. Дэнэдэ кіньтэ и яблычко. Зверху трэба класты дырэвяннiј чыстыј кружок, а на його - гнёт, камэнь вагою в дэсяту вагы капусты. Класты мусово так, коб зверху капусты трымався руссіл.

Пэршиjі дэсять-дванаццать днів капусту трымають в хаты, а посля, як вуна пырыбродыть, выносять до коморы чы в погриб.

* * *

Капусту в нас люблять и готують еjі часто. От, прыкладом, на коляду варать капусту-лынывку.

КАПУСТА-ЛЫНЫВКА

С цилиjі гуловкы капусты обыбраты вэрхні листы, кынуты в подсоленiј кипэнь тај зварыты. Посля достаты, зліты з гуловкы, як будэ літыся, воду, поризаты на кавалкы, політы гулiём и јісты гарачию.

* * *

Ну от, дітонькы, на пэршы раз и всэ: боюся надокучыты Вам свуею рузмовою. Вјядомо, баба Власыха - то ны часопысмо "Бурда", алэ, як будэ вам цікаво, то на други раз навчу вас, якиjі стравы здавна готовалы в нас з мукы: палюхы, пляцочкы, бабкы.

А шэ булып рада буду, як дэ-хто з Вас мэні про яку-нэбудь смакоту напышэ. Пысаты је про шо. Хопае в нас справних господынь. Ох, до сіх памјятаю яким маслом та творогом, та мэдом частовала мэня кума з Яновского раёна. А якиjі пырогы нысуть на Пасху люды до цэркви. Высокиjі, солодкиjі, пышны, як пух. То ж трэба вміты! А, главнэ, в кожниjі господыні - свуј смак и свуjі сэкрэты. Ну то як захочтэ - роскажитэ про јіх, Вам всі "дякуј" скажуть, а я - пэрша.

Баба ВЛАСЫХА,
Бырысьтийський р-н

ОБВІСТКА

- Кажэн з Вас можэ пудпысатыся на "Збудінне" ј до концэ гэтого року. Пудпыска на 1990 р. оформлеjіця в рыдахциjі: Вамы по пошты пырысылајіця на јмэнне рыдахтора мусова сума грошэј /коштуе 1 окрымнык з пырысылкию -- 35 коп./, указуюця Вашы адрыс и јмэнне, а таксамо килькосьть окримныкэј - всэ стэ можна напысаты на бланковы поштового пырывода на мисьтёвы "для письма".

- Рыдахция прыјмае заявкы на друкованне /за кошт автора чы заявлелныка/ кныжок, брошур и гд. на тэмы, якы стосуюця Краю.

- Рыдахция прыјмае заявкы на друкованне в "Збудіннёвы" рыкламы од органызацiј, господарок, закладэј /прыдпрыјімствув/ и прыватных осиб /плата по домовлыннёвы/.

- Рыдахция набудэ за рублі папіра и тыпотајпыра в комплэктовы.

- Подаемо јмэнні ј адрысы осиб, якы выконують ообовјязкы власных корыспондэнтэј нашиjі выстивкы на мысьтех: по Пынському ключэвы /Пынськіј, Стольнськіј и Лунынэцькіј раёны и Тылыханшчына/ -- Калэнык УДОВЫДЧЫК, Пынськіј раён, с. Молотковычы, стэж Ленына, 12; тыл.: 7 92 37;по Кобрыньському ключэвы /Кобрыньськіј, Дорогыцькіј, Бырызивськіј и Яновськыј раёны ј Ывацэвычы/ -- Мыколај ГЫРАСЫМЫК, Дорогыцькіј раён, м. Антопиль, стэж Нова, 1 -2; тыл.:6 60 63.

/ До гэтых осиб Вытэ можэтэ зворочетыся ј по старыjі нашы выданні ј атрыбутыку./

Рыдахция

КЛЮЧ ДО ЧЫТАННЯ

и - гук сырэднiј мыз "ы" и "і", зычнiј попэрэч його нызмнехчујіця.

и - (пуд натыском) - колы выступае на місьцёвы гысторыцького "О" у новых затуляных складах, в одных поліськых говорках чытајіця ек и (ныс), у другых ек у (нус), у трэтіх ек дыфтонг уо (нуос), у чытвэртых ек э (нэс)...

е - (пуд натыском) - у одных говорках чытајіця ек е (ема, жеты), у другых ек я (яма, жаты).

ј - гук блызькиі до й.

јі - довгэ і (јіхаты).

"АБУДЖЭННЕ".
Інфармацыйны весьнік грамадска-культурнага аб'яднаньня "Палесьсе".

"ПРОБУЖДЕННЯ".
Інформаційний вісник громадско-культурного об'єднання "Поліссе".

Коштуе 1 окримнык - 25 коп.

Подывы ј думкы авторив публыкашын ны мусово рыхтык такы, бы в гіровныцьтва Згуртовання кэ рыдахцијниjі колігиjі "Збудіння".

Рыдахтор Валер КАЛЫНИВСЬКИЈ
Рыдколігия: Васыль БРЫЛЬ, Мыколај ГЫРАСЫМЫК, Енё ДЫНЫСЮК, Володымыр КЫВАТЫЦЬКИЈ, Віхтор ЛАЗОРУК, Лыксандыр ЛУКАШУК, Володымыр МШЕР, Мыкола МЫНЗАР, Лыксандыр ТРУШКО, Калэнык УДОВЫДЧЫК, Мыкола ШЫЛЯГОВЫЧ.

АДРЫС Управы ГКЗ "Поліссе" кэ рыдахциjі: 220050, Мінск- 50,а/с N. 195. Пудпысано до друку 90.09.20. Індыкс 74914. Набир и макетованне зробляно в тыхныцкому цэнтровы ЦНТТМ "Вільтіс", г. Вільнюс, гул. Пілес, 8. Друкарня Франциска Скорыны. Накладка - 12000 окримныкэј. Замовлынне

Тыл.:66063/Антопиль./,64188/Луцьк/,293424/Менск/.